

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt IIII. Quòd à filiis Dei, diabolo deinceps resistitur, si peccato repugnetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

in adiutorio Altissimi, & in protectione Dei cali com-
moranti. Super aspidem enim, inquit, & basiliscum
ambulabis, & conculcabis leonem & draconem. Cur
enim hoc non possit in damnatissimum illum draco-
nem, eius per semē mulieris capite iam cōtrito? Ipsum,
inquit, semen conteret caput tuum, neque plus omni-
no tibi relinqueretur, quā ut ad tempus, etiam eius tu
calcaneo insidiari possis. Dominus enim, inquit Leo,
denunciauit serpenti futurum semen mulieris, quod
noxij capitis elationem sua virtute contereret: Chri-
stum scilicet in carne venturum Deum hominem que
signās, qui natus ex virgine, violatorem humana pro-
paginis, incorrupta natiuitate dampnaret. Eodemque
eius pertinet alligatio. Etenim alligatus est tanquam
cantis innexus cathenis; & neminem iam mordere po-
test, nisi eum qui sese illi mortifera securitate coniun-
xerit. latrare potest, sollicitare potest; mordere omnino
nisi volentem, ac per summam stultitiam propriis ac-
cedentem, nullo modo potest. Non enim cogendo,
sed suadendo nocet: neque à nobis extorquet, sed sug-
gerendo blandè petit assensum.

Serm. 2. de
natali Domi-
ni.

CAPVT IIII.

*Quòd à filiis Dei, diabolo deinceps resistitur,
si peccato repugnetur.*

POTENTISSIMA igitur Christi gratia liberati,
& de potestate tenebrarum translati in regnum
lucis, ab eo videlicet qui nos fecit dignos in partem
fortis sanctorum in lumine, in quo habemus redem-
ptionem & remissionem peccatorum, aduersus pec-
catum nos deinceps erigimus. quod cum innatum
nobis esset, iamque inueteratum, & tanquam in na-
turalem conuersum qualitatē videretur: quoniam mō-
do ei aut bellum vidissemus indicendum esse, nisi fide
illustrati; aut vlla colluctationis contentione vincere,

V 3

nisi

nisi diuinę gratiæ ope firmari, possemus? Iure ergo qui peccatum vincit animo que suo dominatur, is fortior censetur vrbium expugnatore: quod hic quidē alios, ille seipsum vincit: hic externum, ille domesticum superat hostem: ille aduersanti obstitit corporis viribus, hic bladam perniciem robore celesti instructus expellit. Quę quantopere fugiēda esset atque eximelicenda, Sapiēs Ecclesiasticus hisce monitis suis declarauit: Fili, inquit, peccasti: non adicias iterum, sed & de pristinis deprecare, vt tibi dimittantur. Quasi à facie colubri fuge peccata, & si accesseris ad illa, suscipient te, Dentes leonis, dentes eius, interficientes animas hominum. Quasi romphæa bis acuta omnis iniquitas, plaga illius non est sanitas. Itaque qui suas vicit cupiditates, rationisque sub iugum misit, simulque ne actorum criminum obligationē teneatur, veniam impetrauit, is demū est qui veram sibi reperit libertatem. Duplici quippe vinculo (vt antea quoq; significatum est) seruitus peccati tenet adstrictos: altero dominantis cupiditatis, altero reatus damnationis sempiternę. Quorū et si posterius gentilitas ignorauit, prius tamen ignoratū sibi non fuisse, testatur illud quod apud Epictetum legitur Stoicum philosophum: libertatem & seruitutem hoc differre, quod illud virtutis, hoc malitię nomen & vocabulum sit. corporis enim vinculum esse fortunam, animę autem malitię. Eum igitur qui corpus solutum, animā vinctam habeat, seruum esse: qui verò animam solutam, quamuis corpus habeat vinctum, hunc esse liberum. Denique vinculum corporis aut morte soluere naturā, aut pecuniis malitię: animę verò vinculum, tollere virtutem disciplinis. Et ille quidē ad hunc modum. Nos verò plenius multo rectiusque dicimus, vtrumque vinculum per Spiritum sanctum infusa charitate resolui, hominemque in veram restitui à peccato libertatem. Qua donatus liber-

liberrate, diaboli quoque è manibus elapsus est, nec ab eo tenetur, vt antè, captiuus. Sed ei ne in priorem recidat seruitutem, ad laborandum est. Vritur enim ille non mediocri dolore amissi principatus; ideoque vigilare, laqueos tédere, sollicitare, quo in antiquam reuocetur possessionem, nunquam intermittit. Sed nihil in nos nisi nostris armatus vitiis potest. quibus si vigilanter fortiterque ex fide resistitur, diabolo quoque eo ipso repugnatur. Non cernitur hostis ille quidem corporis oculis, sed neque id quo caueatur vincaturque necesse est. Deuicta enim concupiscentia, diabolus quoque superatur, qui per eam in nos valet; cuius impetus non tantopere essent nobis extimescendi, nisi insidiis eius, & artibus, illa nos redderet opportunos. Nō enim tentat diabolus vel angeli eius, nisi quod in nobis carnaliter dominatur. Ideoque circuit nos singulos, ait Cyprianus, & tanquam hostis clausos obsidens muros explorat & tentat, an sit aliqua pars membrorū minùs stabilis & minùs fida, cuius aditu ad interiora penetretur. Offert oculis formas illices, vt visu destruat castitatem; aures per canoram musicam tentat, vt sonus dulciori auditu soluat & molliat Christiani vigorem. Denique mouet per infirmitatem carnis nostre omnia suæ potestatis tela, cùm ad lasciuiam accendit, cùm ad ebrietatem illicit, cùm ad auaritiā prouocat, cùm ad odia stimulat, cùm ad cædes instruit, cùm ad maledicta exacerbatur; sed omnes hi conatus frustranei erūt, si concupiscentiæ, per quam nos deijcere molitur, virtute resistimus. Non vident quidem homines diabolum quocum pugnent: sed in promptu remedium est. Si enim seipos intus vicerint, de illo foris triumphant. Quid enim tibi facturus est tentator extraneus, siue diabolus, siue minister diaboli? Quicumque proponit lucrū vt seducat, si auaritiā in te non inuenerit, quid fuerit consecutus? si auaritiæ te deprehenderit morbo laborantem,

*Vide Aug. in
Psalm. 143.*

*Serm. de xele
& luote.
Vide Chrysof.
lib. 6. de sacerdot. cap. 16.*

*actum d. d. d.
e. d. d. d. d.*

tantem, visolucro inardescis, & vitiosa esse caperis laqueo. Frustra itaque dicitur à nonnullis: Quomodo possumus vincere diabolum, quem non videmus? Ibi enim vincuntur inimicæ nobis inuisibiles potestates, vbi vincuntur inuisibiles cupiditates: nec præualere possumus aduersariis nostris, nisi præualeamus & nobis. Non enim seducit ille aut trahit aliquem, nisi quem inuenerit ex aliqua parte iam similem sibi. Inuenit enim eum aliquid cupientem, & cupiditas aperit ianuam suggestioni diaboli. inuenit aliquid timentem, monet ut fugiat, quod illum timere perspexerit: monet ut adipiscatur, quod eum cupere inuenerit. hoc modo per duas ianuas, alteram cupiditatis, timoris alteram, hostis, ni caueatur, irrumpit. sed claudenda illæ sunt, omnique vigilantia faciendum quod beatus Apostolus adinonuit: Ne detis locum diabolo. Quibus verbis ostendere voluit, quod quamuis intret humanum corpus possideatque diabolus, illi tamen prius homo locum dederit, ut posset intrare. Ex quibus intelligitur, quantum sit Christiano cura nitendum, ut sui cordis ianuas obfirmet, ne callidissimus serpens aliquo sibi aditu patefacto, sensim irrepat, atque in pristinam possessionem dominationemque reuocetur.

Ephes. 4.

CAPVT V.

Quod tantisper dum hic viuimus, variis demonum artibus oppugnemur.

NEQUE enim in hac mortali vita eousque à peccato & diabolo liberamur, ut iam in posterum illis hostibus careamus; sed tantummodo ut liberi effecti, deinceps vincere pugnando possimus. Nam quia peccati merito, inquit Augustinus, humana natura subdita est hosti; prius homo ut aduersus eum pugnare possit, ab eius eruitur potestate: deinde, si vita est in hac carne prolixior, certans adiuuatur, ut superet postremo

Lib 6. contra
Pelian. cap. 9.